

Nåd över den som hittar detta pergament.

Du som läser detta har troligtvis fått genomlida samma mardröm som jag och mina gelikar har. Ensam har jag lyckats fly vraket, undkommit kvinnan och hennes vederstyggelse samt den från min besättning som förpestats av hennes ord.

Här i stugan har jag funnit ro och kommer spendera min sista tid tills dess att jag går under av hunger eller att hjälp fås. Jag tror dessvärre att det förstnämnda alternativet är mest sannolikt. Men jag vet vad som behöver göras. Vägledad av den sista kvarvarande kraften av Hildas ande hittade jag en stencirkel, gömd längs stigen som går bakom detta hus. Vid denna stencirkel utrepade jag

Leysid upp murkrid sem fylgir sýn minni

Sýndu ,ér manneskiuna sem er sál bundin í þessum beinum

Leyfðu að heyrja skilaboð hennar

Sýna þér Hildu!

samtidigt sem jag slängde en näve pulver från den tygpåse som låg i slafen bland kvinnans ben. När jag gjort detta uppenbarade sig hon för mig som hon sett ut i livet och berättade vad som hänt och vad som behöver göras. Detta tog allt med från mig och är anledningen till att jag inte kan försöka motarbeta besten ensam. Vi måste göra detta åt mig och för en gångs skull befria en från denna uråldriga plågcande. Kom ihåg att kvinnan och besten skyr den runa som beskyddar oss. Bär den och var säker.

Petrus Svenenius

J Herrens år 1654

6/10 - 1897

Vi har nu nått fram till fastland där vi ska slå upp ett temporärt läger. Det är oerhört skönt att inte behöva fundera på isens nycker och faror, om än så temporärt. Det som har hållit min moral och ank uppe är längtan efter dig och tanken på när vi återigen får ses vid ankomsten till Ryssland. - NS

7/10 - 1897

Jag förstår nu. Jag ser vad dem vill.

7/10 - 1897

Vem?? Varför? Vad? Jag förstår inte, vad är det dem vill?

Jag valnade upp med ett sår, varför?

Utdrag ur André's journal

6/10 - 1897

Vi har nu nått fast mark och kunnat slå upp ett ordentligt läger. Trots att vi bara har en släde kvar bör vi klara oss en lång tid framöver med den proviant vi har, dessutom har vi redan sett några isbjörnar vi kan jaga om det behövs. Vi är fortsatt optimistiska.

7/10 - 1897

Under natten försvann Nils några timmar. Vi vet inte vad han gjorde, han själv vet inte vad han gjorde. Han menar på att han skulle ha gått i sönnen, vilket känns väldigt farligt i den här miljön. Det hela känns väldigt konstigt. Det var Knut som såg honom komma gående inifrån berget, från en gång nära vårt läger.

8/10

Nils mår inte alls bra. Under morgonen fick han någon sorts sammanbrott och blev väldigt utåtagerande, följt av ett nästintill katoniskt stadium. Detta efter att Knut konfronterat honom om att ha varit ute och vandrat ännu en natt. Han ligger nu och vilar i sitt tält, vi vet inte vad vi ska göra. De vita vidderna måste ha kommit åt honom.